

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **K. G.**, bez státní příslušnosti, zastoupený JUDr. Anitou Pešulovou, advokátkou se sídlem Klimentská 36, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2016, č. j. OAM-361/ZA-ZA06-LE05-PD2-2012, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2017, č. j. 1 Az 56/2016-21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce JUDr. Anitě Pešulové **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 6 800 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í

- [1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2016. Tímto rozhodnutím nebyla žalobci prodloužena doplňková ochrana podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.
- [2] Při posouzení věci vycházel soud z následujícího skutkového stavu. Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 6. 2013 byla žalobci udělena doplňková ochrana ve smyslu § 14a zákona o azylu na dobu 12 měsíců. Následně byla doba trvání doplňkové ochrany žalobci prodloužena rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 8. 2014 s platností do 27. 8. 2015. Dne 27. 7. 2015 podal žalobce žádost o prodloužení jemu udělené doplňkové ochrany na území České republiky, v níž uvedl, že její důvody, tedy válka v Sýrii, trvají. Dne 18. 9. 2015 obdržel správní orgán rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 3 sp. zn. 3T 72/2004 ze dne 2. 6. 2005. Tímto rozsudkem byl žalobce uznán vinným ze spáchání zvlášť závažného trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů dle § 187 odst. 2 zák. č. 140/1961 Sb., trestního zákona a trestného činu nedovoleného ozbrojování dle § 185 odst. 1 trestního zákona a byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 10 let se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou, přičemž byl odsouzen jako zvlášť nebezpečný recidivista ve smyslu § 41 odst. 1 trestního zákona. Dále správní orgán

obdržel rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 4 T 170/97 ze dne 4. 3. 1998, který nabyl právní moci dne 30. 4. 1998 ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze sp. zn. 5 To 166/98, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti citovanému rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1. Tímto rozsudkem byl žalobce uznán vinným ze spáchání zvlášť závažného trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů dle § 187 odst. 2 trestního zákona a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 5 let se zařazením do věznice s ostrahou.

- [3] Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žalobce spáchal zvlášť závažný zločin ve smyslu zákona o azylu i trestního zákoníku a jsou tedy u něj dány vylučovací důvody uvedené v § 15a zákona o azylu. Rozhodnutí žalovaného proto vyhodnotil jako zákonné.
- [4] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen stěžovatel) z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písmena a), b) a d) s. ř. s. Konkrétně namítal, že soud se dopustil nesprávného výkladu pojmu „vážený zločin“ uvedeného v § 15a odst. 1 písmeno b) zákona o azylu. Stěžovatel především nesouhlasil s tím, že je tento pojem třeba interpretovat shodně s pojmem „zvlášť závažný zločin“ podle § 14 odst. 3 trestního zákoníku. Při posuzování toho, zda je určité jednání „vážným zločinem“ je pak třeba posuzovat jak individuální, tak typový charakter předmětného jednání. Nelze se přitom spokojit s konstatováním, že dané jednání je trestním zákoníkem typově označeno za zvlášť závažný zločin, jak to učinil Městský soud v Praze. Je třeba posoudit i další okolnosti případu, jako je míra účasti stěžovatele na trestné činnosti, či skutečnost, že již trest odnětí svobody vykonal. K tomu stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, sp. zn. 1 Azs 216/2016. Závěrem navrhl, aby soud napadený rozsudek i přezkoumávané rozhodnutí zrušil. Důvody přijatelnosti kasační stížnosti neuvedl.
- [5] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přezkoumat napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížnostních bodů, musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti.
- [6] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.
- [7] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.
- [8] Stěžovatel ve svých podáních neuvedl žádné skutečnosti, v nichž by spatřoval důvody přijatelnosti kasační stížnosti, takovéto skutečnosti nenalezl z úřední povinnosti ani Nejvyšší správní soud. Otázka výkladu pojmu „vážený zločin“, který je obsažen v § 15a odst. 1 písmeno b) zákona o azylu a jeho vztah k pojmu „zvlášť závažný zločin“, který upravuje trestní zákoník, byla již judikaturou Nejvyššího správního soudu řešena, ostatně na relevantní judikaturu odkázal sám stěžovatel v kasační stížnosti. Skutkové okolnosti projednávané věci popsané výše pak neposkytují žádný prostor k tomu, aby Nejvyšší

pokračování

správní soud k této judikatuře cokoliv nového připojil. Kasační stížnost proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[9] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[10] Ustanovené zástupkyni stěžovatele advokátce JUDr. Anitě Pešulové přiznal soud odměnu za dva hlavní úkony právní služby (převzetí věci a první porada s klientem, doplnění kasační stížnosti) podle § 7 a § 9 odst. 2 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 6 200 Kč, k ní náleží náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky ve výši 600 Kč. Celkově tak byla přiznána k úhradě částka 6 800 Kč. Uvedená částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení stěžovatele nese podle § 60 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. stát.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. července 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu